

KIS LAP

HUSVÉTI BÁRÁNYKA. (Lásd a 196. lapon.)

A KIS JAKAB KALANDJAI.

— Angol elbeszélés. —

(Folytatás.)

gy nap urakból és előkelő hölgyekből álló társaság jött a műhelybe, hogy az ott folyó munkát megnézzék. A nagy számú társaságot maga a gyár tulajdonosa kísérte és nagy nyájjal magyarázgatá gyárának minden részletét. A társaságot egyszerre nagy lárma és veszekedés riasztá föl, mely a műhely tulsó részéből hallatszott. Az ur, ki e lárma oka után tudakozódék, azt kapta válaszul, hogy a kis Jakab verekedett Tamással. A mester ezt hallván indulatosan mondá:

— Műhelyünkben mindaddig nem lesz csend és béke a meddig az a kis semmirekellő itt lesz; küldjétek hozzám, azonnal elkergetem.

E perczben Jakab véres és egészen besározott arcczal, szerény de határozott magatartással lépett haragos gazdája elé.

— Hát ekként hálálod meg jószágomat, te vakmerő csavargó? szolt a gyáros. Hát egy pillanatig sem maradhatsz verekedés nélkül? De ezt már többé nem tűröm, e percztől fogva műhelyemben nincs számodra hely!

— Uram, felelé Jakab, nagyon sajnálom, hogy megharagítottam, ezt ugyan mióta itt vagyok, soha nem tettem akaratlanul és ha a többi fiuk úgy végeznék munkájukat mint én, akkor bizonyára most sem lenne oka haragudni; mert ámbár nehezemre esik dicsekedni, de mióta e műhelyben vagyok, soha nem bántottam

senkit és eröm legnagyobb megfeszítésével is elvégeztem mindent, ami reám volt bízva. Az igaz, szolt az ügyvezető, igazat kell adnom a kis Jakabnak és őszintén beismernem, hogy e műhelyben nincs nálanál becsületesebb és szorgalmasabb legényünk. Akár mit bízunk reá, nem zúgolódik s munkáját soha nem végzi hanyagul; ha nem lenne kissé indulatos és verekedő, alig hiszem hogy nálanál derékabb ficzkó volna az egész országban.

— Jól van, szolt némileg kibékülve az ur, de mi okozta hát most ezt a nagy esetepatét?

— Uram, Tamás engemet csufolt, atyámat koldusnak, anyámat pedig kecskének nevezte; midőn aztán kértem, hogy ne sértegesse, mekegve összejárta az egész házat; e gunyolódást nem tűrhettem; mert atyám becsületes katona volt és ha szoptam is kecskét, az a legjobb teremtes volt a világon s hogy valaki kigunyolja — azt nem fogom tűrni sohasem!

Jakab e bátor nyilatkozatára az egész társaság alig tarthatta magát vissza a nevetéstől; az ur nyugodtan fölcsólitá Jakabot, hogy menjen és végezze tovább is dolgát és kemény büntetéssel fenyegette a többi kis munkást, ha ezután Jakabot bántanák. A társaság egyik hölgye azonban kiváló érdeklődéssel viseltetett a kis Jakab iránt és hallván történetét, így szolt.

— Ez bizonyosan ugyanazon fiu, kit néhány évvel ezelőtt már láttam egyszer; emlékszem, hogy akkor is meglepett őszintesége, valamint az is, hogy a kecskét, mely őt szoptatta, keservesen megsíratta. Története nagyon megindított s mivel most is oly derék fiúnak látszik, kész len-

nék 67
nak -

A

dályoz

tűnő a

a fiu n

a mű

termés

héves,

ható,

Előhiv

ajánlat

gel elf

uri hől

J

Arca,

desen t

vén, ig

belőle.

gitségü

tisztita

egyéb

megnye

Fáradl

durezás

tatott

nyugod

csudálk

veszeke

családn

nyájasa

tréfásar

is volt,

ásót va

vagy ho

az istáll

mutatk

iránti sz

vak gon

nék őt azonnal magammal vinni szolgámnak — ha t. i. elbocsátják innen.

Az ur erre azt felelé, hogy nem akadályozza a fiu szerencsáját, ha őt oly ki-tünő asszony-ság szolgálatában tudhatja: a fiu megérdemlé a dicséretet; de mivel a műhelyben levő fiuk mind kötekedő természetűek, Jakab pedig ingerlékeny és heves, köztük a béke nem lesz fönntart-ható, Jakabnak tehát jobb is lesz távozni. Előhívaták tehát s elmondták neki a hölgy ajánlatát; Jakab a legnagyobb készség-gel elfogadta az ajánlatot s azonnal az uri hölgy házába költözött.

Jakab most egészen új körbe lépett. Arcza, keze tisztán volt tartva, haja ren-desen fésülve s ujdonnat új ruhát is nyer-vén, igen csinos és ügyes legényke vált belőle. Teendői voltak: az istállóban se-gítségül lenni, a lovakat itatni, eszímát tisztítani, leveleket vinni és hozni és a ház egyéb kisebb teendőit végezni. Csakhamar megnyeré az egész család megelégedését. Fáradhatatlan volt mindenben, soha sem dirczáskodott, soha rosz kedvet nem mu-tatott és egész viseletében mindig oly nyugodt, békés volt, hogy mindnyájan csudálkoztak, miként is mondhatták őt veszekedőnek. Rövid idő alatt az egész családnak kedvence lett s mindenki csak nyájasan szólt hozzá, a kis katonához, mint tréfásan nevezték. S ez Jakab büszkesége is volt, üres óráiban azzal mulatott, hogy ásót vagy botot ujján egyensúlyozgatott vagy hogy seprőnyellel vállán őrt állott az istálló ajtaja előtt. Egy új hajlam is mutatkozott Jakab lelkében: a lovak iránti szeretet. Soha el nem fáradt a lo-vak gondozásában; a kocsisnak alig volt

más dolga, mint fölülni a bakra, ha az uruságot kocsin sétálni vitte, egyéb teen-dőit mind a kis Jakab végezte. De Ja-kab legkedvesebb kötelességét akkor tel-jesíté, ha urnőjét kis lován kísérlheté, me-lyen oly rendkívüli ügyességgel ült meg, mint akármely vén huszár.

(Folytatása következik.)

ZENE-LECZKE.

(Képpel a 208. lapon.)

Rigó, rigó fekete
Dallos kis madárka:
Mért is vagy szegényke te
A kalitba zárva?

»Tüli, tüli, tülió —
Kedves kis barátom
Hát bizony ez a rigó
Sorsa a világon!«

Tüli, tüli, tülió,
Kis rigó madárka:
Neked szól a tilinkó,
Figyelj hát reája!

»Sűrű erdő volt hazám,
Szabadon repdestem,
Egykor tört vétel alám
S a rabságba estem.«

Tüli, tüli, tülió,
Kapsz elég kölest te.
Mert szeretlek kis bohó
Azért álltam lesbe.

Emi kapsz és kapsz lakást,
Semnire nincs gondod
Legyet is kapsz egy rakást —
Ne szólj hát bolondot!

»Tüli, tüli, tülió
Gazdám, hála néked —
Még sem boldog a rigó
Ha erdőn nem élhet!«

HUSVÉTI BÁRÁNYKA.

(Képpel a czimlapon.)

Dicső husvét, a föltámadásnak
 Ragyogással járó ünnepe,
 Égbe csapó zengő zsolozsmának
 Hangival van a templom tele,
 S kívül is, a meny kék hajlatának
 Kupja alatt szól zsolozsmák-zene:
 Istennel a ébredt zöld mező is,
 Madárdaltól csattog az erdő is!

Szent Jánoska, kis Jézuska pajtása
 Ez ünnepre im megjelenél.
 Örül neked bokor, fa hajtása,
 Vigán köszönt a viráglevél;
 S életednek gyapjas, kicsi társa
 Hozzád simul s bégetve beszél:
 Én veszem az isteni parancsra
 A világnak bűneit magamra.

A SZENT-PÉTER TEMPLOM.

(Képp 1 a 204. lapon.)

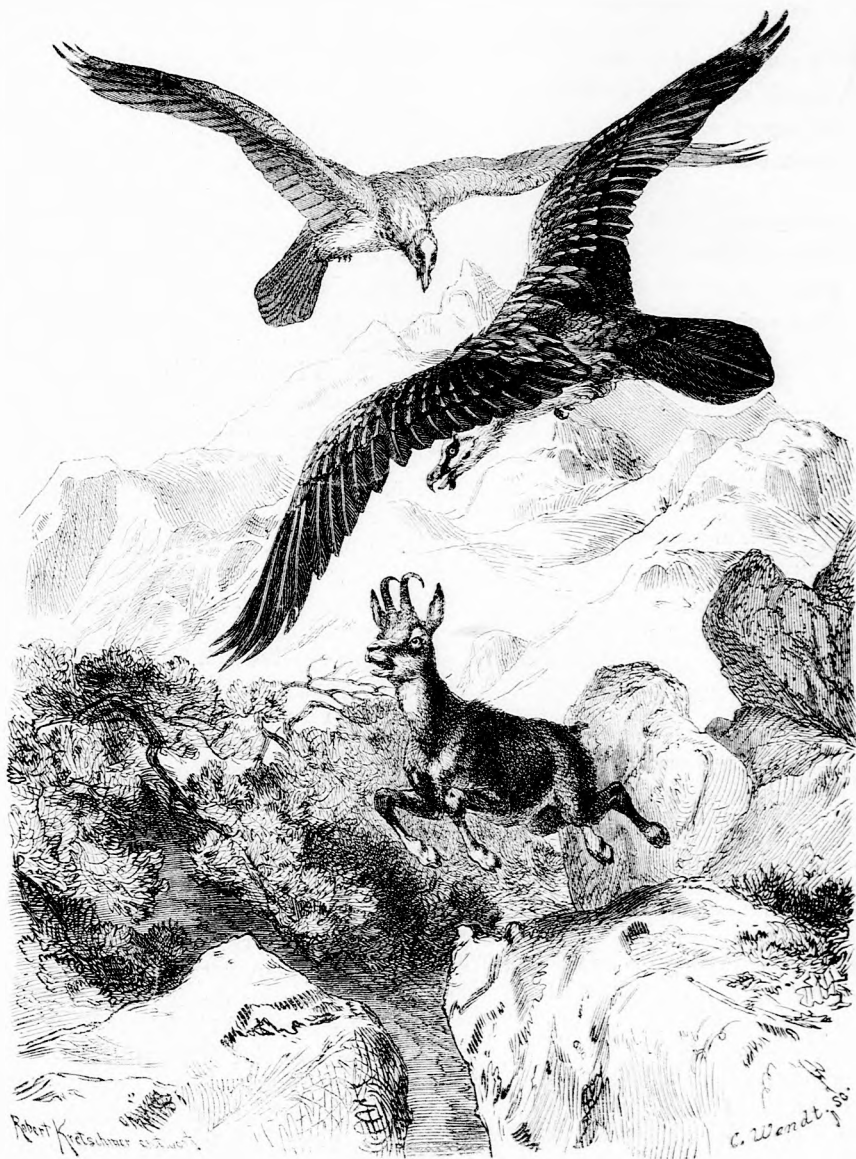
AKÁRMELY világrészben utazik az ember, mindenütt a templomok a legszebb és legnagyobb szerű épületek. Még a pogányok is arra törekednek, hogy bálványaiknak pompás házakat emeljenek, hová aztán az ájtatos emberek összegyűlnek imádkozni. A keresztény vallású népek is ősi időtől mindig buzgón törekedtek, hogy nagyszerű templomaik legyenek, melyekben áhitattal fohászkodhassanak a Teremtőhöz. Sok híres régi nagy templom áll még fenn régi időkben, főleg nagyobb városokban, de legnagyobb szerű és legszebb a Szent Péterről nevezett templom Rómában, ahol, mint tudjátok, a katolikus egyház feje, a pápa lakik.

Több mint háromszáz esztendeje, hogy az akkor élt II. Julius pápa elhatározta egy olyan nagyszerű templom építését,

melynek párja ne legyen a világon. A templom tervét Bramante nevű híres építész készítette és 1506-ban, tehát 370 évvel ezelőtt hozzá is fogtak az építéshez. Sok híres nagy művész, festő, szobrász, építész dolgozott a nagyszerű templomon, de a munka csak igen lassan haladt előre, mert oly roppant nagyra kezdték az épületet, hogy sokszor kifogyott a pénz, nem lehetett tovább dolgozni. Egyik mester a másik után elhalt, de nem láthatta befejezve a pompás templomot; száz esztendőnél tovább tartott az építés és csak 1621-ben végezték be egészen, ekkor szentelték föl s azóta bámulja mindenki, a ki Romában jár. Az egész épület 46 millió arany forintba került, ami oly óriási pénzösszeg, hogy ti kis olvasóim, el sem tudjátok képzelni, mennyi.

A templom nem csak kívülről szép, belől is csupa márvány, pompás festés és oly nagy, hogy az egyik végéről csak apró bábunak látszanak a tulsó végén járó-kellő emberek. Legnagyobb szerű pedig a templom közepén emelkedő kupola, melybe szinte szédítő felnézni is. — A templom tetejére és a kupolában körülvezető karzatra kényelmes lépcsőn lehet felmenni s inna a magasból a földön járó emberek úgy szólván csak apró hangyáknak látszanak. A kupolán kívül a templom teteje lapos és itt egész egy kis város van: itt laknak a templom szolgálatával megbízott emberek s van elég hely 400 embernek, tehát annyian lakhatnak ezen egy épület tetején, mint akár egy kisebb falu egész lakossága.

Husvétkor, midőn a keresztény világ nagy ünnepet ül, a Szent-Péter templomban is nagyszerű egyházi szertartások folynak; itt szokta a pápa áldását osztogatni a hívőknek. Este pedig kivilágítják az óriási kupolát s ez olyan gyönyörű látvány, hogy aki egyszer látta, soha sem felejtí el többé.

A ZERGE ÉS A KESELYŰK. (Lásd a 198. lapon.)

MACZKÓ MINT TÁNCZMESTER.

(Képpel a 200–201. lapokon.)

RUM rum, bum bum, rem rem bem ;
Vagyok szörnyű mérgemben !

En vagyok a medve,
Kinek roszt a kedve.

Budapesten voltam én,
Balletban táncoltam én,
S mert jól kitanultam
Haza szabadultam.

S most mint mester, rem rem rem —
Keresem a kenyerem.
Hopp, állatok, rendre
Mind legyetek csendbe !

A zene is megvagyom :
Fújja, veri a majom.
Mind fölálljatok
Csárdást járjatok !

Simpánz, tülkön riadozz !
Maki vigan czimbalmozz !
Legyetek kedvemre :
Ugráljatok rendre !

A ZERGE ÉS A KESELYŰK.

(Képpel a 197. lapon.)

NEMCSAK az emberek viselnek háborút egymással, hanem még az állatok közt is gyakran foly véres harc, mely halállal végződik. És vannak az állatok közt olyan gyöngék, félénkek, hogy védelmeznie sem tudják magukat, hanem csak futásban keresnek menekülést kegyetlen üldözőik elől.

Mert vannak ám, hisz tudjátok, vérengző állatok nemcsak a négylábuak, hanem a madarak közt is. A legveszedel-

mesebbek a keselyűk, melyek a magas hegy-ségekben, sziklás tájakon fészkelnek s onnan járnak mindennap prédát keresni.

A keselyű, mint talán tudjátok, a sasok fajtájából való, de sokkal nagyobb, erősebb és veszedelmesebb is a sasnál. Ereje igen nagy, úgy hogy akár egy borjút is föl bír emelni hatalmas karmai között a levegőbe és elszáll vele messzire, egészen a fészkébe, hol aztán szétmarczangolja: sőt megtörtént, hogy kisebb gyermekeket is elragadott. Ezért az olyan tájakon, ahol keselyűk tanyáznak, vigyáznak is ám nagyon nemcsak a kisebb házi állatokra, hanem a gyermekekre is.

Ha a legelőről bárányt, borjút nem rabolhat a keselyű, keres az erdőben prédát, nyulat, rókát s más ilyen kisebb állatokat. Ha csak egymaga van a keselyű, akkor még néha megmenekül a szegény üldözött állat; de ha két keselyű együtt indul prédára, akkor nagy a veszedelem.

Ilyen nagy veszedelemben van az a szegény zerge is, mely rajzunkon látható. Szarvaival meg tudná magát védelmezni, ha csak egy keselyű támadta volna meg; de míg az egyik ellen öklelőzik, a másik összemarczangolja, nincs tehát más hátra mint futni! Fut is szegény egész erejéből s ez nem csekélység ám, mert a zerge igen gyors lábu állat és roppant ugrásokat tud tenni óriási mélységeken keresztül. Üldözői azonban folyvást nyomában vannak, mert a keselyű meg kitűnően tud röpülni s röptében hatalmas szárnyaival nagyokat csap szegény áldozatára.

A szegény zerge tehát nagy veszedelemben van; de hiszem, hogy végre mégis megmenekül. Mert okos állatka a zerge s ha talál valami szűk sziklahasadékot vagy barlangot, oda bebuvík, a keselyűk nem tudnak utána menni s bosszusan tova röpülnek.

ARANKA BOSZUJA.

— Beszélyke. —

(Vége.)

z? BIZONY keserű vége volt a nagy mulatságnak, s ugyanesak hullottak könyeink, de meg kell vallanom, nem annyira a megbánás, mint inkább a boszuság miatt. És alig hogy vége lett az előadásnak, azonnal nagy sugásbugás támadt s néhányan a nagyobbak közül elhatározták, hogy csak azért sem engednek, inkább valóságos forradalmat csinálnak az osztályban, még pedig olyformán, hogy legalább egy hétig az egész osztályban senki sem fogja tudni semmiféle leczkét, nem fogja elkészíteni földárványait s akármit kérdez a tanítónó, mindig mindenki azt feleli: »nem tudom.«

A nagyok jól tudták, hogy ha ők valamit elhatároznak, a kisebbek nem mernek ellenszegülni. Most pedig, mikor azt tervezték, hogy nem kell tanulni, nem kell dolgainkat végezni, még szívesebben hallgatott reájok mindenki; én magam természetesen a vezérek közt szerepeltem.

Mégis akadt azonban egy-kettő, ki nek aggodalma volt; leginkább attól féltek, hogy Aranka nem fog velünk tartani és az ő példája ragadós lesz, úgy hogy bizonyosan rövid idő alatt szétbomlik a lázadó sereg.

— Azt szeretném látni! kiáltá Laura tüzesen, mert mindjárt kezdettől ő volt a lázadás fővezére. Azt szeretném látni, hogy merne Aranka velünk dacolni! Különben ettől nem is kell tartanunk; ő testi-lelki barátnöje Katiczának, kedveért mindenre rááll. Ugy-e, Katicza?

— Ugy van, ne féljeteK. jótállok róla, hogy Aranka velünk fog tartani, felelém határozottan.

Siettem is Arankához, hogy megnyerjem őt összeesküvésünk számára; hittem is, hogy ez nem lesz nehéz föladat, de midőn szemben álltam vele s az ő komoly, kedves, szelid arcába tekintettem, egyszerre elhagyott nagy bátorságom s alig tudtam, hogy kezdjem el a mondókámat. De mivel meg kellett tenni, hát csak nekifogtam és elmondtam neki mindent, amit terveztünk s amihez az ő beleegyezését is kívánjuk. Nyugodtan végig hallgatott, aztán szeliden mosolyogva mondá:

— Meg akartál tréfálni, ugy-e, Katiczám? Csak nem gondolod, hogy komolyan vegyem, amit most beszéltél?

— Már pedig az komolyan úgy van, annyira komolyan, hogy ma délután már megkezdjük. Akárkit szólít még Anna kisasszony, senki sem fog felelni, senki sem fogja a leczkét tudni. Én velök tartok és megígértem a többieknek, hogy te is velünk fogsz tartani.

— Roszul tetted, hogy ezt ígérted Katiczám; és kérlek, nagyon kérlek, lépj ki ebből a meggondolatlan összeesküvésből. Hiszen azt csak nem képzelheted, hogy az igazgatónó és a tanítónók ellenében ti lesztek győztesek? Csufoosan meg fogtok szégyenülni, az lesz a vége.

— Mindegy, már megígértem és megtartom szavaimat.

— Nem gondoltad meg, mit ígértél, be fogod látni, milyen esztelenséget készültök elkövetni. És gondold kedves szüleidre, mit mondanának, ha megtudnák, hogy te itt effélékkel töltöd az időt!

— Oh, nem fogják tudni. Különben ez most már mind késő beszéd, én többé nem léphetek vissza. Nem akarom, hogy a többiek ujjal mutassanak reám és gúnyoljanak.

— Ez nem valami nagy vesze-delem, nem is fogják tenni, ha látják, hogy nem csu-pán magad vagy, hanem én is veled tartok. Ketten bátran szembe-szállunk velök.

— Arról szó sem lehet, ne is beszéljünk róla. Remélem, nem is gondolsz arra, hogy eserben hagyj engemet; megígértem, hogy velünk fogsz tartani s te meg is fogod tenni.

— Nem kedves Katiczám, nem fogom meg tenni. Bárminő áldozatra kész vagyok érted, mert őszin tén szeretlek, igazi barátnőd vagyok: de olyasmit nem tehetek, amiről előre tudom, hogy helytelen, hogy szegényünkre válnék.

— Gyönyörű barátság, mondhatom! kiáltám föl pattanva. — Figyelj reám, Aranka! Ha komolyan, végképen visszautasítod kívánságomat, ha nem tartasz velünk,

MACSKÓ MINT FÁNCZMESTER. (Lásd a 198. lapon.)

akkor, tud meg, köztünk vége mindennek, akkor nem vagy többé barátnóm, akkor nem akarlak többé ismerni sem.

Aranka egy pillanatig hallgatott,

szemében köny csillogott, aztán így szólt:

— Kedves Katiczám, te talán nem is tudod, mily nagy fájdalmat okoztál most nekem. Azt hittem, hogy köztünk igazi, mély barátság él s te ily könnyedén felmondod a barátságot! De bármily fájdalmas ez nekem, inkább eltűrom, hogyszem kövessetek az esztelen-ségben, melyet elkövetni készültök. Szegény, drága jó anyám! mennyit nélkülöz, mennyit aggódik miattam, mennyit fárad csak hogy én itt tanulhassak neki örömet okozhassak. Oh! meghalnék szegényemben, ha rólam azt irnák jó mamámnak, hogy előre kitervezett gonosz esinyekkel hálálom meg gondoskodásáts öröm helyett szomorúságot okozok neki és kedves jó tanítóimnak. Nem, ezt nem tehetem! Ez

meggondolatlan, csunya tett volna. Ti tegyetek, amit jónak láttok, én nem fogok ellenetek árulkodni, de azt ne kívánd, hogy én ez oktalan összeesküvésben részes legyek.

Megvallom, nem igen tudtam felelni Arankának, meg voltam zavarodva: hiszen én magam is milyen szép ígéreteket tettem kedves mamámnak! ... már habozni kezdtem s arra gondoltam, hogy bizony én is inkább Arankával tartok: de ekkor, szerencsétlenségemre, belépett Laura és gunyosan nézett felénk, mintha kitalálta volna gondolataimat. Erőt vett rajtam a hűség, elűztem magamtól a jó gondolatokat s hevesen kérdém Arankától:

— Még egyszer és utoljára kérdem: velünk tartasz-e vagy sem?

— Nem! felelé szilárd hangon.

— Jól van, akkor hát Isten veled, többé nem ismerjük egymást. É eddig pártoltalak, szerettelek, de látom, hogy háládatlan, rossz szívű leány vagy, — vége köztünk mindennek.

Ott hagytam s ő nem is igyekezett visszatartani, bár jól láttam, hogy arcát kezeibe rejti és zokog keservesen.

Mi többiek, kik megegyeztünk az összeesküvésben, délután mindjárt meg is kezdtük tervünk végrehajtását.

Megkezdtük, de csakhamar be is végeztük, sokkal hamarabb mint gondoltuk. Az igazgatónő nem vette tréfára a dolgot s egész szigorát érezte velünk. Harmadnapra már csufosan megbukott az egész lázadás; pityeregve, bünbánólag kértünk bocsánatot s örültünk, hogy ismét visszajutottunk a régi kerékvágásba.

Aranka számára azonban nem volt többé hely köztünk. Bántottuk, bosszantottuk minduntalan: ő nem panaszkodott, nyugodt, komoly, kedves maradt azután is: Anna kisasszony azonban, a mi figyelmes tanítónőnk csakhamar észrevette a dolgot s egy napon váratlan meglepetésre virradtunk. Arankát a szobából, melyben addig velem közösen lakott, kiköltöztették, az előadásnál nem jelent meg s nemsokára megtudtuk, hogy az igazgatónő kivételképen már évközben fölvette Arankát a negyedik osztályba, mert, úgy mondá ez a derék kis leány már annyit tud, hogy a harmadik osztályban nincs mit tanulnia, néhány hét múlva első lesz a negyedik osztály növendékei között is.

Intézetünkben az osztályok nagyon szigoruan el voltak különözve, nemcsak a leczkénél, hanem a lakásban, sőt még a sétában is, úgy hogy egyik osztálybelinek a másikkal, ha épen nem akart, sohe sem kellett találkozni. Így tehát egyszerre én is egészen el voltam választva Arankától.

Egészen megzavarodtam, mikor ezt megtudtam. Mert őszintén, igazán szerettem azt a komoly, okos leányt s szívem mélyében megbántám már, hogy oly könnyelműen megsértettem, eltaszítottam magamtól. Most ő méltán lehetett boszus reám, ki őt háládatlannak, rossz szívűnek neveztem és egy esztelen csiny miatt el tudtam hagyni. Arra nem számíthattam, hogy ő fog hozzám közeledni; én pedig rösteltem őt fölkeresni, büszkeségem is visszatért s a vége az lett, hogy hetek multak, sőt elmúlt már két egész hónap is és én Arankát alig láttam többé.

Ki tudja, változott volna-e valaha a dolog, ha bolondos szeleburdisággal megint egy szerencsétlen csinylt el nem követek. Az pedig így történt:

A negyedik, vagyis legfelsőbb osztályból azok, kik különösen előrehaladtak a rajzolásban, bejárhattak az igazgatónő dolgozó szobájába. Maga az igazgatónő nemcsak igen szépen rajzolt, hanem festett is és néhány növendékét, kinek tehetsége volt a festészetre, ebben tanított is. Hallottam, hogy ezek közt van Aranka is. Én azonban bolondos fővel nem azt sajnáltam, hogy én magam nem vagyok a tanulók közt, hanem csak azt, hogy nem szabad bemennem a festőterembe, nem láthatom a sok szép képet, melyről annyit beszélnek.

Egy napon azt hallottam, hogy igazgatónőnk egy kiválóan szép kép festésén dolgozik, már csak kevés van hátra s készen lesz, ő maga is a legszebbnek tartja minden képei között. Roppant kíváncsiság lepött meg, hogy láthassam ezt a ritka szép képet, — igen de hogy juthassak be a festőterembe, hová a bábész nézőknek nem volt szabad belépniök sem? Nem lehetett másképp, mint meglesni egy alkalmas pillanatot, mikor az ajtót nyitva hagyják s nincs bent senki, aztán belopózni és ismét észrevétlenül kijönni.

Nem sokára sikerült is tervem, belopózhattam a terembe. Ott volt a kép, még befejezetlenül, a felső állványon az ablak mellett s mohó kíváncsisággal közeledtem feléje, — de még alig hogy ránéztem, léptek halatszottak az ajtó előtt. Ijedten néztem körül, hova rejtőzzem el, mert ha itt találunk, kemény büntetést kapok. Nem

lattam más buvó helyet, mint a nagy szőnyeges ablakfüggőnyt; odaugrottam tehát s épen mikor az ajtó megnyílt, szerencsésen a függöny mögött voltam már. Igen, én szerencsésen ott voltam, — de mialatt odasiettem, szerencsétlenül megtaszítottam a festőállványt s a drága kép nagy zuhanással leesett a földre. Szinte megdermedtem, midőn a függöny mögül ezt észrevettem; és még valaki ijedt meg: Aranka ki épen akkor lépett be a szobába s hangos sikoltással szaladt a kép felé.

Még ideje sem volt Arankának, hogy fölemelje a képet, már ismét nyílt az ajtó s belépett — az igazgatónő! Láta kedves képét a földön, látta mellette Arankát s természetesen nem hihetett egyebet, mint hogy Aranka követte el az ügyetlenséget. Azonnal meg is pirongatta szigoruan mert, úgy mondá, Aranka, az eddig oly gondos, ügyes Aranka tudott ily boszantó csinylt elkövetni! Ime, a kép össze vissza repedezett!

Elfojtott lélekzettel lestem, mit fog Aranka mondani... hiszen ő jól tudta, hogy nem ő követte el, hogy valakinek kell még a teremben lenni, sőt nekem ugy látszott, mintha egyszer lopva oda pillantott volna a függöny felé, a hol én rejtőztem. Remegtem — de Aranka földre sütötte szemeit s nem szolt semmit. — Most távozzál innen, szolt ismét az igazgatónő szigoru hangon. Büntetésed az lesz, hogy többé nem szabad e szobába belépned s alkalmasint nem kapod meg a nagy jutalmat sem, melyet pedig az év végére neked szántam.

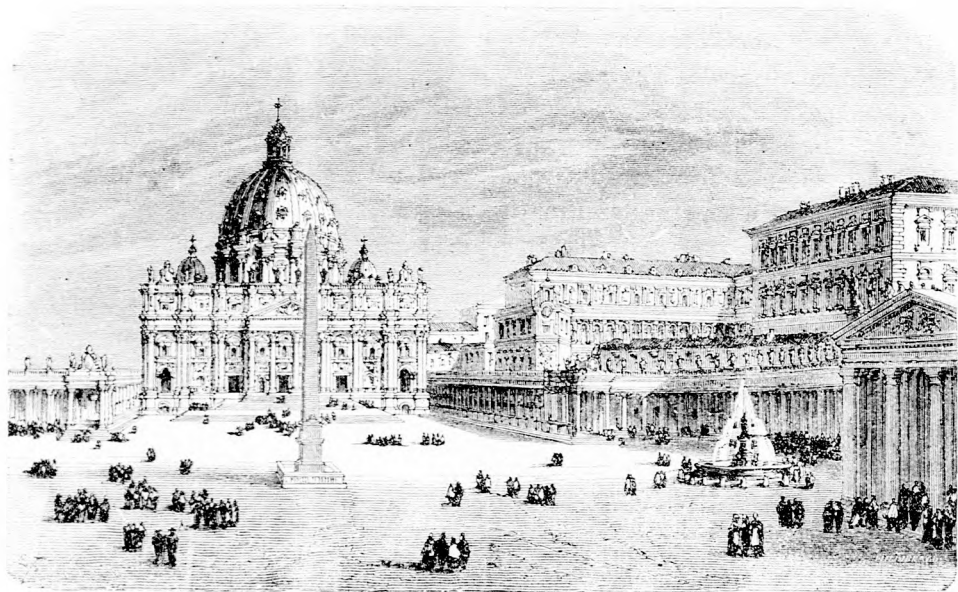
Aranka halálsápadt lett, jól láttam; de nem szolt semmit, hanem fejét meg-

hajtva távozott s nemsokára utána kiment az igazgató is.

Előjöhettem végre rejtekemből. Azt hiszem én még sápadtabb voltam mint Aranka, egész testemben reszkettem s a szegény és szomorúság erőt vett rajtam. Bizonyos voltam róla, hogy Aranka látott engemet . . . és ő, az áldott jó lélek, kit én annyira megbántottam, kit üldöz-

tem, boszantottam, ő föláldozza magát értem, elszenvedi a legkeményebb büntetést, hogy engemet megmenthessen! Ekkor éreztem csak igazán, mennyivel jobb, nemesebb lelkű ő, ki ilyen módon áll bosszút a szenvedett bántalmakért!

Siettem ki Aranka szobájába. Asztalánál ült és föladványait végezte; kissé komolyabbnak látszott, mint rendesen, de

A SZENT PÉTER TEMPLOM RÓMÁBAN. (Lásd a 196. lapon.)

nyugodt volt, nem is könyezett. Hozzá rohantam, megéleltem s zokogástól fuldokolva mondám:

— Aranka! mit tettél! Én vagyok a hibás, én . . .

— Pszt! hallgass! meghallhatja valaki felett Aranka.

— Nem, nem hallgathatok, mert nem engedhetem, hogy tégedet ártatlanul ily

nagy büntetés érjen. Tudd meg, hogy én döntöttem le azt a képet.

— Tudom, mert láttalak, szólt Aranka elmosolyodva.

— De hát akkor mért engedted, hogy az igazgató oly szigorú büntetést mérjen reád? Ennek nem szabad megtörténni . . .

— De igen . . . kérlek, ne szólj senkinek e dologról. Ha akarsz, meg is ma-

gyarázó
melyet
idővel h
ha meg
gedet ig
minapi
gató, a
gyobb c
az inté
gyensze
akadály

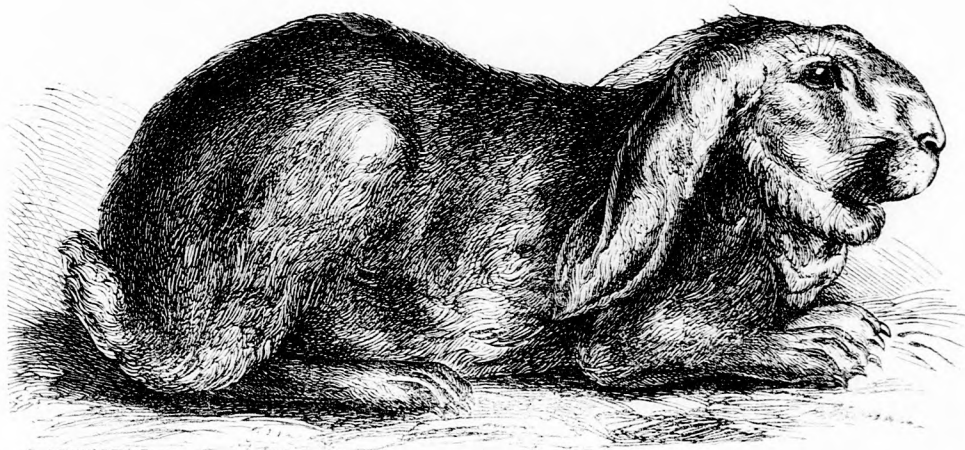
E. SCH

N
valam
ság vo
Köny
gonosz
távozt
E
mente
teless
okos é
ítéljen

gyarázom, mért tettem. Lásd, a büntetést, melyet reám mértek, nem oly igen nagy s idővel bizonyosan meg is bocsátanak; de ha megtudják, hogy te voltál a hibás, tégedet igen keményen büntetnének. Tudod minapi csínyetek után azt mondta az igazgató, hogy aki közületek még egy nagyobb csínyt elkövet, azt rögtön kizárja az intézetből. Tégedet tehát most szégyenszemre hazaküldénének. Ezt én megakadályozhatom és meg is fogom, mert

habár te azt mondtad, hogy többé nem szeretsz s köztünk, vége mindennek, — én nem tudom felejteni hajdani barátságunkat!

Oly egyszerűen, oly nemesen mondta ezt, hogy egészen megszégyenültem álltam előtte s alig tudtam mit szólni. És ő még biztatott, hogy csak nyugodjam meg a történetekben, majd jóra fordul minden s idővel, ha már elmúlt az igazgató haragja, majd fölfedezhetjük a dolgot.

B. SCHWARTZE sc.

A KOS-NYUL. (Lásd a 206. lapon.)

Nem feleltem, — de éreztem, hogy valamit tennem kell, hogy csunya gyávaság volna ezt az áldozatot elfogadnom. Könnyelmű szeleburdi voltam, de nem gonosz. Megesóköltam Arankát és sietve távoztam.

Egyenesen az igazgató szobájába mentem, elszántan, hogy megteszem kötelességemet. Az igazgató szigorú, de okos és igazságos nő volt; rábízta, hogy ítéljen és tegyen amit jónak lát.

Egyedül találtam. Eleinte kissé akadózva, de aztán mindinkább nekibátorodva elmondtam neki mindent. Régi barátságunkat Arankával, azt a szerencsétlen lázadási históriát, melyben Aranka nem akart részt venni, barátságunk megszakadását, midőn én hálátlannak, rossz szívűnek neveztem és végre azt is, hogy lopóztam be a tilos festőterembe, hogy okoztam a kép szerencsétlenségét s hogy akart engemet Aranka megmenteni. Iga-

zán, szinte jobban éreztem magamat, midőn mindezt egészen őszintén meggyóntam.

Az igazgatónő szó nélkül, komolyan végig hallgatott, néhány perczig gondolkozott, aztán nyugodtan mondá:

— Jól van; most menj és végezd dolgaiddat. Majd hivatni foglak és tudodra adom, mit határoztam.

Távoztam, meglehetősen aggodalommal, mert az igazgatónő nyugodt, komoly arczáról semmikép nem tudtam kitalálni, mit gondol. Izgatottan lestem, mikor fog már hivatni, hogy megtudjam az ítéletet. Már esteledett, midőn végre megkaptam a parancsot, hogy menjek az igazgatónő szobájába.

Reszketve léptem be, de ezuttal nem találtam egyedül; ott állt mellette Aranka, egészen kiparulva az örömtől. Az igazgatónő komoly, de szelíd hangon mondá:

— Katicza, köszönetet mondhatok kedves védődnek, ki lekönyörögte rólad a büntetést. Hibádat jóvátetted félig őszinte vallomásod által, a többit megbocsátom Aranka kedvéért. Egy kedves drága képmemet rontottad el, de ha ez az eset arra szolgálna, hogy letéritsen a rossz utról, melyen eddig jártál, ha belátnád, mily hibás voltál eddig sokszor s mennyire igazságtalan voltál igaz barátod, a nemes szívű Aranka iránt, akkor nem sajnálnám a kép elvesztését.

Zokogva ígértem javulást a kedves, jó igazgatónőnek, aztán Aranka felé fordultam, aki tárt karokkal állt előttem. Megöleltem, megcsókoltam, bocsánatot kértem tőle s mindketten sirtunk is, neveltünk is örömben. Sőt azt hiszem maga az igazgatónő is meg volt hatva s azért for-

dult el, hogy könnyeit elrejtse; azután pedig így szól:

— Ugy, ugy, kedves gyermekeim! Szeressétek egymást, legyetek hü és igaz barátok. Majd ha nagyobbak lesztek, meglátjátok, milyen nagy kincset bir, akinek egy őszinte barátja van.

E naptól fogva többé semmi sem zavarta meg barátságunkat. Megint egy szobában laktam Arankával s mikor végre az intézetből hazamentünk az emberek csodálkozva mondták:

— Ez a Katicza egészen megváltozott. Milyen szeleburdi, könnyelmű leány volt még nem régen s most milyen kedves, gondos, illedelmes? Vajjon mi okozhatta ezt?

Bizony semmi más, mint Aranka jó példája. Hü barátok maradtunk — s azok vagyunk mai nap is, bár azóta sok idő mult s mindketten megöregedtünk. És e barátság mindig legnagyobb öröme volt és lesz is életemnek.

A K O S - N Y U L.

(Képpel a 205. lapon.)

MELYIK közületek nem szereti a nyulacskát? . . . ugy hiszem nem igen találkozik köztetek egy sem; örülök ha kezetekbe kaparíthatjátok és a »muczikát« meg-meg simogathatjátok. De meg is érdemlik azok a muczikák, melyekről én nektek most beszélni fogok, hogy szeressük és ápoljuk, mert a mellett, hogy szépek még igen hasznos állatok is.

Nem a mezei vad nyulról fogok most beszélni, hanem a hasznos tengeri nyulról. A vad mezei nyul a tengeri nyultól abban különbözik, hogy az utóbbinak füle csupasz, és sokkal hosszabb és szélesebb, hátulsó lába rövidebb,

szőre látása, hallása és szaglása finomabb és hozzá még ravaszabb is, mint a mezei vad nyul.

Hazája a tengeri nyulnak Spanyolország, Szicília, Szardínia, Kis-Azsia és Afrika. (Keressétek meg a térképen.)

A tengeri nyulnak két fő fajtája van, tudniillik, a vad és a házi tengeri nyul. A vad tengeri nyul igen kártékony állat, mert a földet egészen aláássa, ha erdőkben elszaporodik, a fák kivesznek miatta. Ezért a vad tengeri nyulat mindenütt nagyon pusztítják.

Nem úgy van ez a szelíd tengeri nyullal. Ezt ketrecekben, istállóban tenyésztik, úgy hogy semmi kárt sem tehet, mindhogy pedig nagyon szopora állat, s mindenféle kerti és kamarai hulladékon elél, és jó ízű egészséges husa van, azért igen hasznos állat, és különösen a szegény emberre valóságos áldás, a hol tenyésztik.

Tudjátok, hogy a legjobb és legegészségesebb táplálék a hus. De honnan vegye a szegény ember a húst? Mert drága ám! Olesón kaphatja azonban, ha tengeri nyulat tenyészt; eltartja olyan hulladékokkal, melyeket ő maga meg nem ehet, és a tengeri nyul a reá fordított fáradságot és gondozást husával és értékes bőrével bőven meg fogja jutalmazni.

Azt már bizonyosan olvastátok, hogy a burgonyát Amerikából hozták be hozzánk Európába; eleinte nehezen lehetett különösen a szegény embereket arra bírni, hogy ezen hosszas növényt termeljék; de mert hasznát végre belátták, termelése most már általánossá vált, és burgonya számos vidéken ugyszólván egyedüli tápláléka a szegény embernek.

A milyen hasznos növény a burgonya, olyan hasznos házi állatka lesz majd a tengeri nyulacska, ha egyszer el lesz terjedve a szegény gyermekek nagy örömére, mert szegény szülei képesek lesznek akkor nekik néha húst is adni, holott most jó, ha kenyeret és burgonyát adhatnak. Mert van-

nak ám igen szegény gyermekek, a kiknek alig van mit enniök; azért kedveseim ne legyetek válogatósak az ételben, hanem örüljétek annak ami van és gondoljátok meg, hány szegény gyermek érezné magát szerencsésnek, ha csak azt kaphatná meg, a mit ti finyáskodva eloltok magatoktól!

Ti a tengeri nyulak alatt bizonyosan azokat a fehér vagy tarka színű és vörös szemű és istállóban tartani szokott házi nyulakat értitek. Igaz, hogy ez is a tengeri nyulak egyik fajtája; de azok a nyulak, melyekről én most beszélek... azok nagyobbak, husuk is jobb, bőrük pedig értékesebb. — Ilyeneket Franciaországban, Belgiumban és Angolországban temérdek számmal tenyésztenek; ott alig van szegény család, a hol nem tartanak.

A nemesített tengeri nyulak között többféle van. — Ezen fajták egyike a »k o s - n y u l«, melyet itt nektek egy szép képben bemutatok. — Ennek hosszan lefüggő füle, domborodott homloka és orrcsontja, és hosszukás teste van; ha meghizlalják 7½ kilogramm súlyt is elér. — Elnevezését a koséhoz hasonló fejétől nyerte; hazája pedig Afrikában van.

A tengeri nyulak husa olyan jó, hogy nemcsak a szegény ember, hanem a gazdag is megeheti. Bőre és szőre mindenféle használatik; csinálnak belőle prémet, kalapot, keztüüt stb.

Ha tetszett nektek amit mondtam, és jó viseletűek lesztek, akkor egy más alkalommal, egy más állatról fogok nektek beszélni.

G—i Géza bácsi.

A »KIS LAP« XII. köt. 8-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Ott Emma, Mály István, Lichtmann Lipót és Mór, Külley Fanni és László.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 9-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Kulifay Pál, Külley Fanni és László, Nerolda Mariska és Károly, Szongott Vetti, Mály István, Babinetz Róza, Boroviet Jolánta.

ZENE-LECKRE. (Lásd a 195. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

14